

Kedves Testvérem!

Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket és én rendeltelek titeket, hogy elmenjeteK és gyümölcsöt teremjeteK... János 15, 16.

Gyakran csodálkozunk, hogy keresztyénségünk gyümölcstelen. Fáj nekünk, hogy csak pillanatnyi eredményeket látunk. Az Ige világosan rámutat mindennek az okára. Mi akarunk munkát végezni, és nem az Úr küldött minket. Nem is kíséri áldásával. Bölcseségünk szerint választottuk az utat, nem Ő mutatta meg nekünk.

De ahol az Úr végzi a munkát és mi nem oktetetlenkedünk, ott beteljesedik ennek a versnek a folytatása is: *hogy ti gyümölcsöt teremjeteK és gyümölcsötök meg is maradjon.* Valóság lesz az Ur e mondása is: *akármit kértek az én nevemben az Atyától, mind megadja nékteK.*

Ez a tapasztalatunk az elmúlt hónapról. Tanácstalanul állottunk a hónap elején. Tanácstianságunknak a pénztelenség és a munka megakadása volt az oka. Az történt velünk, ami általában történni szokott azokkal, akiknek igen jól megy a dolguk. Elbízottuk magunkat, magunk feje után akartunk járni és zsákútcába kerültünk. Amikor azonban tanácstalanul állottunk és félre kellett vonulnunk okoskodásunkkal, akkor nyúlt életünkbe az Úr.

Gyárosok a faluért.

Mindig éreztük azt, hogy valami több kellene már nekünk. Csodálatos volt a kezdete ennek az intézetnek, de ennél nem állhatunk meg. Törekedtünk hogy több legyen, de hiába volt minden törekedésünk, csak adósságokat tudtunk csinálni. Zsákútcába jutottunk. Ekkor kaptuk az értesítést, hogy a Stühmer Frigyes csokoládégyár tulajdonosai édesanyjuk emlékére 4.000 pengőt adományoztak népfőiskolánknek. Az Úr onnan hozza a segítséget, ahonnan nem is várjuk. Célunk, hogy új parasztnemzedéket neveljünk. Ez a cél távol áll a gyárosok céljától. Mégis Isten fel tudja használni az olyan embert is, akinek egészen más az érdeklődési köre. Ezt a nagy adományt még a Dreher-Haggenmacher gyár is megtoldotta 500 pengővel. Ugyanakkor az Országos Luther

Szövetség 100 pengőt és a kelenföldi egyház ugyancsak 100 pengőt adományozott. Ha az Úr már gyárosokat indít a magyar parasztság szolgálatára, mi lenne, ha a magyar földbirtokosok mozdulnának meg, akik együtt élnek velük. A gyümölcs csodálatos volna. Kérem Testvéremet, hogy adjon velünk együtt hálát Istennek ezért az adományokért.

Adományok.

De nemcsak ezekről a nagy adományokról akarok megemlékezni, hanem azokról a filléres, vagy pengős adományokról is, amelyekből ebben a hónapban is majdnem 500 pengő gyűlt össze. Köszönöm Testvéremnek az e hónap adományát is. Berendezésünk is növekedett. Újból gyarapodott könyvtárunk ajándék könyvekkel. Gyarapodó könyvtárunk újabb tervekkel való foglalkoztatásra ösztönöz. Egy új szobát kellene berendezni könyvtárszobának. De gyarapodott az ebédlői felszerelésünk is. Újabb tálcák, abroszok, kések, villák, gyűltek szekrényeinkbe. De ilyen adományok mellett örökké emlékezetes adomány Testvéremnek levele is, vagy áldáskívánó. sorai. Havonta száz, százötven ilyen üdvözlés jut el Nagytarcsára. Bocsánatát is kell kérnem kedves Testvéremnek, hogy nem tudok külön levelező lapon válaszolni és csak havi levelemben köszönöm meg levelét. A hó végén, mikor a végelszámolást végzem, kimondhatatlan bátorítást ad az Úr ezeken az áldáskívánásokon keresztül.

Isten bátorított a következő adományokon keresztül is: a Földművelési Minisztérium 250 drb. facsemetét, a „Falu“ Szövetség könyvtárt, ismeretlenül maradni kívánók pedig csemege szőlőtőkékét adományoztak. Ezek azok az adományok, melyek újabb és újabb tervekre készítetnek.

Tervek.

A négyezer és ötszáz pengős adomány egy új háznak a tervét készítette el velünk. Intézetünk harmadik háza ez és gazdasági épületnek szántuk. De elhelyezést nyer benne a jövődöbeli gazda a feleségével, illetőleg a gazdasasszonnyal. Ott lesz a műhely, a kamra és az istálló is. Mindaddig azonban a megnövekedett

létszámú ifjúságnak fog elhelyezésül szolgálni. Mellette építjük fel a csirkéknek, kacsáknak és disznóknak az ölt. Ha az Úr engedi, már tavasszal kicsinyben megkezdjük a gazdálkodást. Műhelyünk is fejlődik, nem elegendő az egyik szoba sarka már, még egy gyalupadra van szükségünk és a bádogos-lakatos szerszámok is helyet követelnek. Tervbe van véve egy nagyobb konyha is és amint az előbb említettem, egy könyvtár. Ezt úgy szeretnénk megoldani, hogy a magyar adományokból épült házat meghosszabbítanánk egy új konyhával és kamrával. Körülbelül hét méteres meghosszabbításra van így szükségünk. Az eddigi konyhából pedig a könyvtár és a felügyelő szobája lenne.

De tovább kell mennünk, ha azt akarjuk, hogy jövőre ne csak tíz fiúnak adjunk szállást. Építenünk kell egy fürdőházat, hogy a lakóházban még egy szoba szabaduljon fel. Erre azonban még várjuk a biztatást az Úrtól. A Földművelésügyi Minisztériumtól kapott gyümölcsfákat Karmacsai Bertalan kertészeti tanintézeti előadó segítségével fogjuk elültetni március első napjaiban. Az egy holdas kis kertünket v. Szabó István tanár útmutatása szerint szeretnénk zöldségkertészetre beállítani. A terv az, hogy ezt a kis kertet úgy rendezzük be, hogy mintául szolgálhat később a tanulóknak az ő jövőre szérűskert mögötti zöldséges kertük létesítésében. — Végnélkül írhatnék még a tervekről kedves Testvéremnek, de most csak azokról számolok be, melyekre Isten kényszerít, hogy végrehajtsuk.

Mi történt az elmúlt hónapban?

Ebben a hónapban az egész intézet teljes egészéért örvendett. A missziói egyesület harmincéves fennállásának emlékünnepén, február 2-án bent voltunk Budapesten. Felejthetetlen élmény volt mindnyájunk számára az első magyar misszionáriusnak kiküldetése. Különösen van közöttünk egy fiú, aki szintén a misszióba igyekezne, ha az Úr engedi. Az ő számára a jövőt elevenítette ez meg. A konferencia után Budapestnek a vezetőségét nézték meg a fiúk, akik közül igen sokan még egyszer sem látták a fővárost.

Február első vasárnapján Nagytarcsán rendeztük az első nagy vallásos estét, amelyet az intézet hallgatói maguk rendeztek a gyülekezet temploma kifestésének alapjára. „Az örvény szélén” című ifjúsági darabot adták elő. Több szavaltat és énekszám mellett Kósa Pál rákoskeresztúri lelkész tartott előadást. Egy hét múlva Rákoskeresztúron rendezték meg ugyanezt az estét a fiúk az intézetünk javára. A rákoskeresztúri kirándulás próba volt, hogyan állnak meg a fiúk az eddig tanultakkal. Krisztusban élő öntudatos parasztember nevelése az intézetünk célja. Bizony, ezt a célt sok minden próbára tette. Ma még idegen a fülnek és az elvárosiasodott szellemnek a paraszt szó és az öntudatos hivatáshűség. De talán még több kísértés érte Krisztusban való életüket. Isten a meg-

mondhatója, hogy jó próba volt ez az eljövendőre, hiszen nem lesznek mindörökké az intézet védő falai között. Bár tenné őket az Úr kegyelme harcok katonáivá.

Az elmúlt hónap legfontosabb jelentőségű eseménye volt az evangélikáció. Túróczy Zoltán volt közöttünk három napon keresztül. Emberi mértékkel lemérni az evangélikáció eredményét nem lehet, az Úr később mutatja meg a gyümölcsöket. Az evangélikáció végén együtt vettünk mindnyájan úrvacsorát. Emberi szemmel is csodálatos volt az eredmény, mivel nem múlt el külső megmozdulás nélkül. De bizonyos, hogy ezeket a megmozdulásokat Isten később fogja megpróbálni a tűzben.

Még kétszer megyünk be Budapestre, hogy a főbb látványokat és múzeumokat megtekintsük. Harmadszorra szeretnénk még elmenni a mezőgazdasági kiállításra, mely egyszersmind búcsulátogatás is lesz. Egy hét múlva Gödöllőre megyünk, hogy megnézzük az állami mintatelepeket, méhészetet, tyúkfarmot, kertészetet és a burgonyatelepet.

Mit tanultak a fiúk?

Ebben a levelemben a helyszűke miatt nem tudok a füzetekből közölni, mert hiszen minden egyes füzetet végig le kellene másolni és az sok nyomdai költségbe kerülne. Inkább azt mondom el, hogy milyen anyagot vettek eddig át. Egyháztörténelemből vázlatosan az őskeresztény egyházat és részletesen a reformáció korát vették át. Hittanból Luther Márton Kis Kátéja alapján Istenről, Krisztusról és a Szentlélekről volt szó. Bibliáismeretből az Ótestamentum könyveinek a tartalmát és világát ismerték meg a fiúk. Magyar történelemből a parasztság történetét ismerték meg, viszont a magyar irodalomban pedig a magyar történelemnek főbb vonásain keresztül az öntudatos magyar életről volt szó. Társadalomtudományban az összes irányokkal és szellemi megmozdulásokkal foglalkoztak a fiúk, viszont megismerték, hogy hol van a helyük és hivatásuk ebben a társadalomban. Igen érdekelte a fiukat a talajkémia kérdése, és a mezőgazdasági kérdések. Közgazdasági előadások a falusi tőke útjáról, a termelés tényezőiről, agrárrollóról szoltak eddig. Földrajzban végigjárták Európát és most Magyarországnak a fiúk által lakott vidékeinek tárgyalása következik. Néprajzban egyes néprajzi vidékek ismertetése, népviseletek és régi népi értékek, népdalok, népköltészet bemutatása volt a fő téma. Különösen sokat jelentettek azok az előadások, amelyeket a házak, ólak, istállók építéséről tartottak szaktanáraink. Az irodalomtörténet kapcsán sokszor esett szó művészetéről, mi a jó és rossz kép, szobor, de ezekről még külön irodalomtörténeti órákon is szó került. Voltak és vannak különböző tanfolyamaink. A méhészetről, gyümölcs- és zöldségtermesztésről. Különösen kedves tantárgyuk az ének és zene. A hangjegyeket mindegyik ismeri. Dallamokat is tudnak játszani a harmó-

niumon. Régi szép magyar egyházi énekeinknek nagy részét megtanulták. Gyakorlati foglalkozásban és gyakorlati tanfolyamokban sincs hiány. Volt kosárfonó tanfolyamunk. Mind-egyik font magának egy-egy kosarat. Jelenleg éppen asztalostanfolyam van. Mindegyik készíti magának egy-egy hazavihető emléktárgyat. De lehet, hogy nem csak ilyen famunkákat fognak hazavinni, hanem apró lakatos és bádogos munkákat is, tepsiket, pogácsakiszúrókat stb. Az előbb a felsorolásból kifejejtettem az írás-olvasás és a számtan- mértan tantárgyakat is. Ezekben igen nagy előrehaladást tettek.

Kik tanítanak?

Eddig már igen sok szó esett az intézetről, a fiúkról, munkájukról, de úgy emlékszem, hogy arról még nem írtam kedves Testvéremnek, hogy kik tanítanak. Pedig tanáraink nélkül nem tudnánk egy lépést sem tenni, hiszen ők azok, akik ezért a célért mindenüket áldozva munkálkodnak.

Irodalmat és társadalomtudományt *dr. Hilscher Zoltán* ker. iskolai tanár tanítja, földrajzot-történelmet *Molnár Béla* ker. iskolai tanár, egyháztörténelmet bibliaismerettel együtt pedig *Ferenczy Vilmos* s.-lelkész. Talajkémia és fizikát *Weinrich Félix*, a mezőgazdasági tárgyakat pedig *dr. Horváth Sándor* e. tanársegédek végzik. Néprajzot *Márkus István* múzeumi gyakornok tanít, míg az irodalom és művészettörténetből *Lantos Pál* tart előadásokat. A közgazdasági előadásokat pedig *dr. Karsay Gyula* közgazdász magkereskedő végzi. Számtan-mértant és írás

olvasást helyi előadóink, *Blaskovits Oszkár* igazgató-tanító és *Hernád Sándor* tanító adják elő, míg a zenét és éneket *Szenczy Gáborné*. Az előbb említett tanfolyamokat a méhészetéről, gyümölcs-termesztéséről, zöldségkertészetéről kiküldött előadók tartották, *Puskás János* gödöllői s.-felügyelő, *vitéz Szabó István* ker. tanintézeti tanár és *Karmacs Bertalan* ker. tanintézeti előadó. Ezenkívül a „Falu“ szövetség több előadója tartott ismeretterjesztő előadásokat. Külön tart az ifjúsági munkáról előadássorozatot *Erős Sándor* gödöllői lelkész és a KIE munkáról beszámolt *Bonnyai Sándor* titkár több alkalommal. A gyakorlati tanfolyamokat nagytarcsái gazdák és iparosok segítségével tartjuk.

Ez csak pusztán felsorolása a neveknek és munkáknak, de ami ezek mögött meghúzódik, arról egy egészen külön levelet írhatnék Testvéremnek. Mert szinte példátlan az a szeretet és önfeláldozás, amivel tanáraink munkájukat végzik. Hiszen a legvagyonosabb is közöttük szerényfizesű tanár, a légnagyobbbrésze pedig fizetés nélküli, vagy igen szerény díjazással küzdő fiatalember. De ezt a munkájukat mégis teljesen önzetlenül, díjazás nélkül végzik. Mindehhez hozzá kell venni még, hogy a téli rossz időben sokszor nem tudunk kocsit küldeni, hóban, sárban, esőben, fagyban gyalogoltak 4—5 km-t, hogy eljussanak hozzánk és a fiúkat tanítsák. Mindezt azért vállalják, hogy szolgálhassanak a parasztfiúságnak. Nem kívánunk érte elismerést, hiszen nekik öröm, ha láthatják a fiúk fejlődését és előre haladását.

Meghívó.

Végül pedig legyen szabad kedves Testvéremet és minden érdeklődőt meghívnom Ifjúsági Intézetünk záróünnepélyére és a harmadik házunk felavatására, 1939. évi március hó 20.-án, délután 4 órakor.

Nagytarcsát megközelíteni legjobban a Budapest Keleti-pályaudvar érkezési oldalánál induló H. É. V. villamossal lehet. Ezzel a villamossal Kistarcsáig lehet menni, onnét pedig 20 perc kocsival. A d. u. Kistarcsára 3 óra 19 p. érkező villamoshoz kocsikat küldünk.

Más meghívót már nem küldünk szét, hiszen alig pár nap és itt van 20-ika. Vegye ezt a meghívást Testvérem igaz szívből jövő meghívásnak, azokért az adományokért és imádságokért, melyek által munkánkat hordozta.

Nagytarcsa, 1939. március 1.

Köszönet és kérés

legyen megint az utolsó, amivel befejezem beszámolómat. Köszönet az eddigi támogatásokért és további szeretetért. Adná a minden kegyelem Istene, hogy mindnyájan eszközök legyünk az Ő kezében.

Igaz szeretettel köszönti testvére az Úr Jézus Krisztusban,

Szenczy Gábor.

Tessedik Sámuel Evangélikus Ifjúsági Missziói Intézet, Nagytarcsa.

Méltóságos
Nagyságos
Tekintetes
Nagytiszteletű

Mr. Pöyhön Jenő

úrnak
úrnőnek

Nyomtatvány.

Poppon.

Ev. Theol. Fehertér.

Leimyi Miklós u. 14